సూర్యోదయం

"మీ కథ చాలా బావుంది....కానీ ముగింపే...."మొహమాటంగా అన్నాడు సూర్యం.

"ఏమిటట ముగింపుకు?" అమాయకంగా అడిగింది ఆ పిల్ల. చుడీదార్‌లో పెద్ద పెద్ద బెంగాలీ రింగులతో ఎదురుగా కూర్చుని కళ్లల్లోకి సూటిగా చూస్తూ మాట్లాడుతున్న ఆ పిల్లకు సమాధానం చెప్పడం కొంచెం ఇబ్బందిగానే ఉంది సూర్యానికి.

మామూలు... పరిస్థితుల్లో అయితే, చాలా నిర్మొహమాటంగా చెప్పగలడు.

కానీ, ఆ పత్రిక పెట్టిన బాస్ అంతకు ముందు సాయంత్రం పిలిచి,

"ఇదుగో చూడూ! రేపు ఒక పిల్ల ఏవో కథలు తీసుకువస్తుంది.... నీ మామూలు స్టైల్‌లో బెదిరించక, ఏదో ఒకటి దిద్ది వేసేయ్.... అట్లా చూడకు.... ఆ పిల్ల నా స్నేహితుడి కూతురు.... పేరు చంద్రిక. ఒకప్పుడు గొప్ప జర్నలిస్టు నైపోవాలని మద్రాసు వచ్చి, పాంగ్ బజారు తురాయి చెట్ల కింద ఓ న్ బైటూ కాఫీ కూడా దొరకని రోజుల్లో ఈ పిల్ల తండ్రే ప్రెస్‌కొనిపెట్టి, నన్ను నిలబెట్టి మనిషిని చేశాడు.... అర్థమైందా!!" అన్నాడు.

బాస్‌కు ఎలా సూర్యాన్ని మాట్లాడించకుండా చెయ్యాలో తెలుసు. పైగా, ప్రపంచంలో ఎక్కడా ఇమడని సూర్యం అక్కడ పనిచేస్తున్నాడంటే, కారణం కేవలం బాస్ కనబడని అభిమానం, ఆత్మగౌరవాన్ని గౌరవించడం.

"ఏమిటండీ? మాట్లాడరేం? ఆ పిల్ల మళ్లీ రెట్టించింది. "అది కాదు - ఆ ముగింపులో మీ ఉద్దేశ్యం?"

"నా ఉద్దేశ్యం ఏమిటీ అన్నది కాదు. మీరు ఆ ముగింపు "ఒద్దు" అనడంలో మీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి? అని...."

నిశ్శబ్దంగా చూశాడు ఆ పిల్లను...ఏమిటీ అమ్మాయి అసలు....చూడటానికి హాయిగా, ఆర్టిఫిషియాలిటీ, తెచ్చిపెట్టుకున్న మానర్స్ అవీ లేకుండా ఉంది. కానీ, ఈ కథల జబ్బేమిటని?!

"చెప్పండీ?" రెట్టించింది ఆ అమ్మాయి.

టేబిల్ మీద పెన్సిలు వేళ్లమధ్య అటూ ఇటూ తిప్పుతూ "ఒక అమ్మాయి. ఒక అబ్బాయిని చాలా అద్భుతమైన వ్యక్తిగా ఊహించుకుని, అతనికి విపరీతమైన శక్తులన్నీ ఆపాదించి, అతను నేను సామాన్యుణ్ణి మొర్రో అంటున్నా 'కాదు, నువ్వు అసామాన్యుడివి అని అడ్డమైన ప్రత్యేకతలు ఆపాదించి, అతను అతి మామూలుగా

కాలగర్భంలో కలిసిపోతే.... అతడి కోసరం నది ఒడ్డున పిచ్చిదాన్లా 'ఓనా ప్రభూ తిరిగిరావా?' అని అరుస్తూ తిరుగుతోందని రాశారు కదా.... క్షమించండి మేడం.... ఇదేదో సూపర్‌నాచురల్ ఫిక్షన్ సినిమా ముగింపులా లేదూ?!"

ఆ ధాటికి బిత్తరపోయిందేమో, రెండు క్షణాలు మాట్లాడలేదు ఆమె.

మెల్లిగా, "అయితే మీకు నా కథ అలా అర్థమైందన్న మాట?!" అన్నది అమాయకంగా మోహంపెట్టి.

ఫకాలున నవ్వేశాడు సూర్యం ఆవిడ భంగిమకు.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నారు?"

"నవ్వకేం చెయ్యమంటారు? ప్రతి రచయితా తాను ఊహించుకుని రచించినవన్నీ సీన్లతో సహా ఎదటివాళ్లకు తను అనుకున్నట్లు అనువాదమై పోతుందనుకుంటాడు. అందుకే దెబ్బతింటూ ఉంటాడు."

"అంటే?" వెర్రిగా చూస్తూ అన్నది ఆ అమ్మాయి

"అంటే..." కాలరు సర్దుకుని మరొకసారి తను చెప్పదలుచుకున్న చెప్పాలన్నదీ ప్రయత్నంలో వున్నాడు సూర్యం.

"అంటే...నాకు మీరు చెప్పినదాన్లో ఒక్క ముక్కా అర్థం కాలేదు అని అర్థం. మీరు నా కథ వేసుకోరని అర్థం. అసలు మీకు--మీకు మాబోటి కొత్త రైటర్లమీద సింపతీ లేదని అర్థం..."

"రామరామ.. ఇదెక్కడ పాపఖర్మ.. అదికాదండీ!"

"అక్కర్లేదు. నా కథ అసలు మీరు వెయ్యక్కర్లేదు.. వస్తాను.."

ఠపీమని స్ప్రింగ్ వోలే వేడిమెరుపుతీగలా వెళ్లిపోయింది ఆ అమ్మాయి.

ఆలోచించే లోపలే ఫోను మోగింది.

"చంద్రిక వెళ్లిపోయిందా?"

"ఆ! అదికాదు బాస్... ఆ అమ్మాయి చాలా కోపంగా..." ఎప్పుడూ ముక్కుకు సూటిగా ఫట్‌మని సమాధానం చెప్పే సూర్యం, చాలా రోజుల తరవాత మాట తడబడ్డాడు.

"ఆ కథ వేస్తానని చెప్పావా?"

ఏం చెప్తాడు?!

"తప్పకుండా వేద్దాం సార్... ఫరవాలేదు లెండి. ఏవో చిన్న చిన్న మార్పులు... చేద్దాంలెండి."

"మన పత్రికలో ప్రతి కథా అత్యుత్తమమైనదే వేస్తున్నాము నువ్వు దిద్దివేసెయ్యవోయ్.."

అదేగా తనూ అన్నాడు...అయినా అవే మాటలు అజ్ఞగా ఆయన చెప్పడం బాస్ లక్షణం. పైగా కథల క్వాలిటీ మీద చురక..

నవ్వుకుంటూ, ఆ కథవంక చూస్తూ ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు సూర్యం.

"వెన్నెల" అనే ఆ పత్రిక ఆ కథ ప్రచురించింది. కానీ, అంతటితో ఆ కథా ప్రహసనం ముగిసిపోలేదు.

మరొకసారి తుఫానులాగా వచ్చింది చంద్రిక.

"ఏమిటండీ మీ ఉద్దేశ్యం? ఎందుకూ ఆ కథను మార్చారు? అవతలి వ్యక్తి ఆ అమ్మాయిని విపరీతంగా ఆరాధించినట్లు, అందుకే ఆ పిల్ల పిచ్చిదైపోయినట్లు... ఇది అవసరమా?! ఏమిటా ముగింపు?!" దబాయిస్తూ అడిగింది.

"శాంతించండి మేడం! ఇదుగో కూల్‌డ్రింక్ తాగండి. ఆc! ఏమిటి అడిగారు? ముగింపు ఎందుకలా మార్చాను అనా?! మీ హీరోయిన్ ప్రేమలో అంత ఇన్టెన్సిటీ--" చాలా సిన్సియారిటీ నటిస్తూ మాట్లాడుతున్నాడు కానీ... అతని వ్యంగ్యానికి అతనికే నవ్వు వస్తోంది.

"ప్రేమ కాదు ఆరాధన.." చెప్పింది ఆ పిల్ల అస్సలు ఏం గ్రహించుకోనట్లు.

"ఓహ్! సారీ.... ఆరాధన.... అంత ఇన్టెన్సిటీ ఉండాలంటే అవతలి వ్యక్తిలో ఆ మాత్రపు కదలిక, వైబ్రేషన్... అవన్నీ ఉండాలిగా మాడం"

(పొరపాటున ఆ మాటలు అన్నందుకు అవే హెడ్డింగులుగా కథలు రాసేయ్యగలదని తెలిసి తరవాత చింతించవలసి వచ్చింది సూర్యం.)

"అట్లాంటివన్నీ ఉండాలని ఏం లేదండీ! అయినా అది నా కథ--"

నిజమే...ఇదుగో చూడండి మీ కథ మెచ్చుకుంటూ ఎన్ని ఉత్తరాలు వచ్చాయో..." ఆమెను మాటతప్పిస్తూ అన్నాడు సూర్యం.

అవి చూస్తూ మౌనంగా ఉండిపోయింది చంద్రిక.

బాస్‌లు ఉండచ్చు. వాళ్లకు ఉదారులైన స్నేహితులుండచ్చు. వాళ్లకు అందమైన కూతుళ్లుండడం వల్ల పెద్ద ప్రమాదం లేదు. కానీ ఇలా కథలు రాసి ఇబ్బంది పెట్టకుండా ఉంటే బావుణ్ను. బాపూ రమణలు సృష్టించిన ఈ "బాస్ కుట్టి" బాధ ఎంత నిజం?! పైగా, తన టెంపర్‌మెంటుకు అస్సలుపడదు ఇదంతా!

ఈ అమ్మాయయితే మామూలుగా ఏ హైక్లాస్ ఫంక్షన్‌లోనో కనబడ్డా కనీసం పలకరించడం, మాట్లాడ్డం కష్టం. కానీ, కథల మోజు పాపం, ఈ పిల్ల తన టేబిల్ దగ్గరకు వచ్చింది. అన్నీ బావున్నాయి కానీ, ఈ కథలు రాసే పిచ్చేమిటని?!

"మీకు మరొక కథ ఇద్దామనుకుంటున్నాను...." చాలా గంభీరంగా అన్నది ఆ పిల్ల

"హతోస్మి..." అనుకోకుండా ఆ మాట బైటికి అనేశాడు సూర్యం.

సీరియస్‌గా చూసింది ఆ పిల్ల.

"ఏం?" తల ఎగరేస్తూ అడిగింది.

ఏంలేదు. ఈ కథ నేను మార్చిరాయకుండా, అలాగే పబ్లిష్ చేసిఉంటే... ఇన్ని పొగడ్తలు రాకుండా ఉండి ఉంటే... మాకూ, మా పత్రికకు మళ్లీ ఈ ప్రమాదం తప్పేది కదా అని..."

"అంతేనా, ఏమండీ?! నేను బాగా రాయలేనంటారా?!"

ఏం మాట్లాడతాడు ఆ పిల్లతో?!

ఈసారి కథనిండా ఏదో భయంకరమైన తత్వవిచారణ ఉన్నది.

"ఈ గోలేమిటండీ? అయినా, మీకు ఇదేం బుద్ధి?!"

"ఏం. మీకు అర్థం కావడం లేదా?!" జ్ఞానిలా, జాలిగా నవ్వింది ఆ పిల్ల.

ఒళ్లు మండిపోయింది సూర్యానికి.

"ఖర్మ..." నుదురు కొట్టుకుంటూ అన్నాడు.

"అర్థం, అనర్థం... అది కాదు ప్రశ్న..ఆ అమ్మాయి దిక్కులేని పరిస్థితుల్లో వేశ్యా వృత్తికి దిగిందని నమ్మిద్దామని ప్రయత్నించారు సరే... మరి ఈ తత్వజిజ్ఞాస బోధేమిటి వచ్చిన వ్యక్తికల్లా...."

ఎక్కడ మర్యాద తప్పిన మాటలు వచ్చేస్తాయోనని అతను భయపడుతున్నాడు.

"ఏం? ఆవిడ వృత్తి అదైనంత మాత్రాన, ఆమెకు తత్వజ్ఞానం తెలియకూడదా?! అసలు ఆవిడకే ఎక్కువ తెలుస్తుందేమో...."

ఏడిచినట్లుంది పరిశోధన.. కచ్చపుట్టింది సూర్యానికి.

"మహాతల్లీ! మరొక మంచి పని చెయ్యండి. కథలకు థీం మేం ఇస్తాం.. మీరు మహా రచయిత్రి అవ్వాలనుకుంటే, వాటితో కథలు రాయండి.."

"అయితే, నా శిల్పం బావుందన్నమాట!..." తల ఎగరేస్తూ అన్నది.

"బావున్నది అనడంకన్న థీం కొంతనయం"

"మరి భాష?"

"భాషా?! మీరు ఏనాడో వత్తులపెట్టి మర్చిపోయారు.. మీకు మళ్లీ వత్తులు, పొల్లులు, ఉభయాక్షరాలు వగైరా నేర్పాలి...."

ఏమాత్రం కోపం తెచ్చుకోలేదు ఆ పిల్ల. పైగా–

"సో... శిల్పం, భాషకన్న థీం నయం అంటారు. అయితే నేను మీకు థీం ఇస్తాను. మీరు కథ రాయండి.. ప్రస్తుతానికి ఈ కథ వేసెయ్యండి..తరవాత చూద్దాం.."

చచ్చినట్లు ఆ కథ మొదటినుంచీ చివరివరకు, దిద్దిమరీ వేశాడు సూర్యం.

చాలా మంచి ఉత్తరాలు వచ్చాయి. ఒకరిద్దరు మంచిరచయిత. దగ్గరనుంచి ఆశీర్వచనాలు వచ్చాయి.

ఒకరోజు స్క్రిప్టులో ఒక కొటేషన్ కనిపించింది.

"నిశ్శబ్దంలోకి పారిపోతున్నాను.. నేను నీనుంచి.. నీలోకి " అనే వాక్యం చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఏవేవో జ్ఞాపకాలు..

"ఏమండీ! ఈ వాక్యం మీ సొంతమా?" అనుమానంగా అడిగాడు చంద్రికను.

అతణ్ణి ఓరగా చూసి, "పోనీ, మీ సొంతమా?" అని అడిగి వెళ్ళిపోయింది.

ఇలా కథల ప్రహసనం జరుగుతూపోతే, చెప్పేందుకు పెద్ద ఏముంటుంది కానీ, ఒక పది మంచి కథలు అన్నపేరు వచ్చినతరవాత.

ఒక భయంకరమైన, సంచలనాత్మక, సందేశాత్మక విషయం జరిగింది సూర్యం జీవితంలో.

"కంగ్రాట్స్" అంటూ ఫోన్లు వచ్చాయి.

"ఈ కథలన్నీ ఎడిటర్ సూర్యంగారివే.... వారే చంద్రిక పేరుతో రాశారు. అనవసరంగా ఈ గౌరవం నాకు దక్కింది.." అని ఒక ప్రముఖ డైలీలో ఇన్‌టర్‌వ్యూ ఇచ్చి కూర్చుంది చంద్రిక.

"దిక్కుమాలిన పరిస్థితిలో ఇరుక్కుపోయాను" అని వాపోయాడు సూర్యం.. పైగా అతణ్ణి ఎవరూ నమ్మడంలేదు. "నువ్వు కథలు రాయడం మానేసి, పెద్ద సినిక్‌వైపోయావు ఈమధ్య. కానీ, లేకపోతే మీ శైలి, శిల్పం మాకు తెలియనివా?" అంటున్నారు సాహిత్యమిత్రులు.

"ఛస్తే ఇంత బుద్ధితక్కువ కథలు నేను రాయనుగాక రాయను.." అని గట్టిగా అరుద్దామన్నా, నమ్మేవాళ్ళు లేరు. అతని పరిస్థితి అతనికే అగమ్యగోచరమైపోయింది.

పైగా, "నువ్వే మా చంద్రిక పేరు మీద కథలు రాస్తున్నావని నాకు మాటవరసకైనా చెప్పలేదేమయ్యా?! ఇంకేం....మంచి సీరియల్ రాసెయ్యి.. స్టాఫ్ అని పేమెంటు ఇవ్వకుండా ఉండనులే...." బాస్ జోకులు.

❀ ❀ ❀

టెన్షన్ భరించలేక, నేరుగా చంద్రిక ఇంటికి వెళ్ళాడు సూర్యం.

"ఏమిటీగోల అంతా? అసలు మీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?! ఏనాడో రాయడం మానుకున్నాను నేను. ఈ ప్రారబ్ధం ఏమిటి నాకు?!" ఏమాత్రం మొహమాటం లేకుండా అడిగేశాడు.

క్రోటన్స్ మీద ఎండ పడుతూంటే దానివంకే సీరియస్‌గా చూస్తున్నట్లు మాట్లాడలేదు చంద్రిక.

మండిపోయింది, అప్పటికే బలవంతాన రెండోసారి కాఫీ తాగిన సూర్యానికి.

"మాట్లాడరేమిటండీ?"

"అసలు మీరు కథలెందుకు రాయరు సూర్యంగారూ?"

"నేనా..నాకు జర్నలిజం అంటే ఇష్టం. అదీకాక కథ రాయాలంటే ఒక ప్రత్యేకమైన పద్ధతి, కథనం - ఇవన్నీ ఉండాలని నా ఉద్దేశ్యం. అడ్డమైనవాళ్లూ కథలు రాసెయ్యకూడదుగా...." కావాలనే కసిగా అన్నాడు.

"వీటన్నింటికన్న మీకు ఈగో ప్రాబ్లం. నా అంతటివాడు కథ రాస్తే, బాగా లేదంటారేమోనని.."

"అది కూడా అయ్యుండచ్చు.." విసుగుపుట్టి ఒప్పుకున్నాడు సూర్యం, ఇంతకీ ఏమంటావు తల్లీ! అనుకుంటూ.

"మరి ఇప్పుడు ఈ కథలన్నీ...."

"మళ్లీ అదేమాట అంటారు. ఈ కథలు నావా?!"

"ఆఁ – మీవే..."

"ఏమిటి మీరనేది?"

"ఇప్పుడే వస్తాను.." లోపలికి వెళ్లి ఒక ఎఱ్ఱటి డైరీ తెచ్చింది చంద్రిక.

"ఇది మీదేనా?" అడిగింది.

"ఇదా.. ఇది.. అరె.. ఇది మీకెలా?.. చాలా రోజులక్రితం ఇది పారేసుకున్నాను."

"ఎక్కడ?" సూటిగా చూస్తూ అడిగింది చంద్రిక.

"జ్ఞాపకం లేదు" ఆలోచిస్తూ అన్నాడు సూర్యం.

అతనివంకే కన్నార్పకుండా చూస్తోంది ఆమె.

ఆ ఖరీదైన భవనంలో ఆమె ఒక అలంకారంలా ఉన్నది.

ఆమె ఎఱ్ఱటి గోళ్లరంగులో తెల్లటి పాదం వంక, ఎనామిల్ చేసిన పట్టాలవంక, ఆమె పాదాల క్రింద కార్పెట్‌వంక, ఆ కార్పెట్ కింద పాలరాతి వంక, చల్లటి ఇన్‌డోర్ ప్లాంట్స్ వంక మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు సూర్యం.

అతను ఇప్పుడు ఈ మనిషి గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆమధ్యకాలంలో అతను ఆలోచించదగ్గ మనుష్యులే లేరని ఎప్పుడో నిర్ణయానికి వచ్చేశాడు మరి.

"అసలు ఈ డైరీ-----" టేబిల్‌మీదనుంచి తీసుకుని మెల్లిగా తెరిచాడు.

ఏవేవో పిచ్చి పిచ్చి కవిత్వాలు, రాతలు. ప్రతి విషయం అప్పుడొక ఇన్స్‌పిరేషన్.. పక్కింటి అయ్యంగారి అమ్మాయి, బీచ్ ఒడ్డున మత్స్యగంధి. పార్థసారథి గుడి దగ్గర కదంబాలు అమ్మే ముక్కు బేసరి పిల్ల. చీకట్లో నీడలచాటున శరీరాన్ని ఖరీదుకు పెట్టిన బి.ఎ. ఫిలాసఫీ అమ్మాయి, ఇలా ఎన్నో ఎన్నెన్నో..ఆలోచనల అలలు.. అవి ఇచ్చిన కలలు.. ఒకటనేమిటి?!

ఆ రాతలు అతనికే నవ్వు తెప్పిస్తున్నాయి. ఎంత కవిత్వం? అందులో ఎంత విభ్రాంతి? జీవితంపట్ల ఎంత నమ్మకం? ఎంత అర్థం కాని అమాయకత్వం?!

ఆ తరవాత జీవితంలో నీ దగ్గర ఏముంది ఆకట్టుకు? అంటూ ఆత్మగౌరవం దగ్గర నుంచి ఖరీదు కట్టే మనుష్యుల్ని చూసి నలిగిపోయాడు అతను మానసికంగా..

"అయినా.. ఈ డైరీ మీ దగ్గరకు ఎలా----"

ముందు అవన్నీ ఈ పిల్ల చదివిందంటేనే భయంగా ఉన్నది సూర్యానికి.

"ఇది రెండు సంవత్సరాల క్రితం కాన్సర్ ఇన్స్టిట్యూట్‌లో వదలిపెట్టారు గుర్తొచ్చిందా?" మీ ఫ్రెండ్‌ను చెకప్‌కు తీసుకువచ్చారు.

"అవును.. జ్ఞాపకం లేదు.. మరి మీకు ఎలా..."

"దొరికింది.."

"అదే.. ఎలా అని?"

"ఆ రోజు చెకింగ్‌కు నేనూ వచ్చాను కాబట్టి.. మీకు వెనక వరసలో ఉన్నాను కాబ

"ఓహో.. అదా సంగతి-- అయినా అడ్రస్ ఉన్నదిగా.. పోస్ట్ చేసెయ్యక పోయారా?!"

"ముందు అలా చేద్దామనే అనిపించింది..కానీ.."

"కానీ, అది పెద్దమనిషి తరహా ఉన్నవాళ్ల లక్షణం.. అది మనకేది?! ఎదటివాళ్లను వీలైనంత ఇబ్బందుల్లో పడెయ్యడం తప్పు.." కావాలనే ఎద్దేవాగా అన్నాడు.

నవ్వేసింది చంద్రిక.

"ఆ డైరీ చదివాను.. అందులో నాకు అక్షరాలతో అనువాదం చెయ్యబడ్డ ఒక గొప్పవ్యక్తి మూర్తీభవించి కనబడ్డారు. ఆశ్చర్యపోయాను ఆ ఆర్ద్రతకు, ఆ కవిత్వానికి..." సుస్మితంగా చెపుతోంది ఆ పిల్ల.

"ఏడిసినట్లుంది. ఎవరూ చూడరనుకుంటూ చాలామంది చాలా గొప్పగా రాసుకుంటారు డైరీల్లో. మీ అదృష్టం బావుంది. అవాకులూ, చవాకులూ రాశాను కాదు" లైట్‌గా అన్నాడు సూర్యం.

సీరియస్‌గా చూస్తూ అన్నది చంద్రిక:

"మీరు చెత్త రాయలేరు సూర్యం! రాయడం చాతకాదు మీకు. మీరు బ్రతుకు తెరువు కోసం, ప్రపంచం కోసం మూర్ఖత్వం నటించచ్చు. కానీ మీలోపల ఒక గొప్ప వ్యక్తి ఉన్నాడు. ఆదివారాలు అనాథ పిల్లలతో కలసిపోయే మంచి బాలుదు ఉన్నాడు. ఫ్రీ స్కూలు నడుపుతున్న జ్ఞాని ఉన్నాడు. ప్రపంచం నాకేమీ ఇవ్వకపోయినా సరే, నాకు తోచింది నేను చేస్తాననే కర్మజీవి ఉన్నాడు. కవి ఉన్నాడు. రచయిత ఉన్నాడు.

"అయ్యబాబోయ్.. ఇవన్నీ నేనే?! చంద్రికగారూ.. మీకు నేనేం ద్రోహం చేశానండీ ఇన్ని రకాలుగా నామీద కక్షతీర్చుకుంటున్నారు--"

"మీరు ఒప్పుకోలేరు. నాకు తెలుసు, మీ డైరీ నాకు మీ గురించి చాలా చాలా చెప్పింది. నాకు ఈ వ్యక్తి ఎవరా? అని కుతూహలం పెరిగింది. మీ గురించి కూలంకషంగా ఎన్‌క్వైరీ చేశాను. ఆ తరవాతే నా కథలతో మీ టేబిల్ దగ్గర ప్రత్యక్షమయ్యాను."

"మా బాస్ రికమెండేషన్‌తో... ఒప్పుకోండి ముందు. అలా కాకపోయినట్లైతే నాకీ ప్రమాదాలన్నీ తప్పేవి---"

"పోనీ, అంతే అనుకోండి-- కానీ, నా ఎడ్రబ్ అంతా చెత్త అని తిట్టేవారే. కానీ, ప్రతి థీం మీదే సూర్యం. మీరు రాసిన ప్రతి కథా మీదే."

ఆ అమ్మాయి గొంతులో ఏవో మంచుకొండల్ని కరిగించే ఆప్యాయతల వెచ్చదనం.

ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు సూర్యం.

అతనికి గుండె గొంతులోన కొట్లాడ్డం అంటే ఏమిటో అర్థమౌతోంది. ఇంక అక్కడే ఉంటే అనవసరంగా ఏం మాట్లాడతానో అని భయపడ్డాడు.

"చాలా చాలా థ్యాంక్స్ అండీ---- ఇలా చెప్పాలని లేకపోయినా తప్పదుమరి. నన్ను--నన్ను రచయితగా ప్రపంచానికి అనవసరంగా డిక్లేర్ చేశారు. చచ్చినట్లు అలా బ్రతక్క తప్పదు. ఇది తియ్యటి శాపం--" ఇంక ఏమైపోతానో ఏమిటో--- కావాలనే అల్లరిగా అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు సూర్యం.

"నమస్కారం--వెళ్లిరండి--"

"అదేమిటి--మళ్లీ రమ్మంటున్నారు?! రావచ్చా?"

తెచ్చిపెట్టుకున్న అమాయకత్వంతో అడిగాడు.

"మళ్లీనా -- రండి -- నేను ఉంటే --" నవ్వుతూ అన్నది చంద్రిక. సందుమలుపు తిరిగేదాకా చెయ్యి ఊపుతూనే ఉన్నది.

* * *

"సూర్యం.. తొందరగా బయలుదేరు."

బలవంతంగా కారులో కూర్చోపెట్టాడు సూర్యాన్ని బాస్. ఎక్కడికో అర్థం కాలేదు అతనికి.

హాస్పిటల్ ముందు ఆగింది కారు.

"చంద్రికకు చాలా సీరియస్‌గా ఉంది.." చెప్తూనే ఎ.సి. రూంలోకి అడుగుపెట్టాడు ఆయన.

"అదేమిటండీ?" అంటూనే లోపలికి వెళ్లాడు సూర్యం. రకరకాల ట్యూబులు, ఆక్సిజన్ సిలెండరు.

ఆమె స్పృహలో లేదు.

మౌనంగా పది నిమిషాలు నిలబడి బైటకు వచ్చేశారు ఇద్దరూ.

"ఏమిటి బాస్?" అయోమయంగా అన్నాడు సూర్యం. "ఆ పిల్లకు కేన్సరు అడ్వాన్స్ స్టేజి -- ఎక్కువ కాలం బ్రతకదు.. రోజులు.. అంతే...

"బాస్.." గట్టిగా అన్నాడు సూర్యం.

ఆ పిల్ల కాన్సర్ ఇన్స్టిట్యూట్, చెకింగ్ అన్నది ఆ రోజు. తను అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించలేదు. లేకపోతే తన భాషలో చెప్పాలంటే, అంత సౌందర్య సౌజన్యమూర్తి గురించిన ఆ చేదు నిజం సబ్‌కాన్షియస్ రిజిస్టర్ చెయ్యడానికి ఎదురు తిరిగి ఉంటుంది.

అతణ్ణి దుఃఖాన్ని మించిన ఏదో భయంకరమైన స్థితి ఆవరించింది. అర్థం కానంత వేగంగా అతని పెన్ను నర్తిస్తోంది.

"చంద్రికా--"

ఆ మర్నాడు వెళ్లాడు.

తలతిప్పి, అతణ్ణి చూసి నవ్వింది. నీరసంగా ఉన్నది కానీ, ట్యూబులు, డాక్టర్ల హడావిడి లేదు ఆ రోజు.

"ఇదుగో---"

"చంద్రోదయం--" అన్న మకుటంతో అతని కవిత్వం. తన స్నేహితురాలు, శ్రేయోభిలాషిని అయిన ఆ యువతి కోసం అతని దుఃఖం అంతా అక్షరమాలికగా మారింది.

చదివింది ఆమె--కళ్ళల్లో నీరు తిరిగాయి.

"అద్భుతంగా ఉన్నది కవిత్వం. కానీ, ఎడిటరుగారూ! మకుటం మార్చాలండీ! ఇది చంద్రికాస్తమయం.. ఇంక చంద్రికకు ఉదయమేమిటి.. ఇలా ఇవ్వండి పెన్ను.. ఇది సూర్యోదయం.." తనే రాస్తూ అన్నది.

"చంద్రికా.." అతని పెదవుల మీద వినబడని మాటలు భావాలుగా ఆమెను తాకుతున్నాయి.

అర్థమైంది ఆమె జీవశక్తి కోల్పోతున్న కళ్లకు.

* * *

సముద్రపు ఇసుక.. అలల వంక చూస్తూ అతను.

"నేస్తం.. ఎక్కడున్నావు? తిరిగిరా! చంద్రోదయంగా రా! వెన్నెలగా మారిపోయావా?! నా పిలుపు నీకు వినబడటం లేదా?!.." అంటూ అలలపైన చందమామను చూస్తూ అడుగులు వేస్తూ తిరుగుతున్నాడు ఆ వ్యక్తి..

"ఇల్లాంటి ముగింపు మీ భాషలో చెప్పాలంటే చాలా కృతకంగా లేదూ ఎడిటర్‌గారూ!..."

పాలవెన్నెల సముద్రం మీద నుంచి ఫకాలున నవ్వుతూ అడిగినట్లనిపించిం దతనికి.

ఏమంటాడు అతను?!

("ఆంధ్రజ్యోతి" దీపావళి సంచిక - నవంబరు, 1993)